

'Ασ' Όλα

Τὸ σῦμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΑΖΗ ΣΟΥΛΤΑΝ ΜΩΧΑΜΕΤ ΧΑΝ Ο Β' Ο ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

Ἐπὶ τῇ 462 ἐπετείῳ τῆς ἀλώσεως τῆς Πόλεως
(1453—1915).

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η ΑΠΛΗ ΖΩΗ

— 'Ο λύχνος του σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός· ἐὰν οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἀπλοῦς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου φωτεινὸν ἔσται...

Μὲ τὰς λέξεις αὐτὰς ἀρχίζει ἡ αὐριανὴ εὐαγγελικὴ περικοπή, ἣτις εἶναι καὶ περικοπή τῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους ὀμιλίας τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὰς λέξεις αὐτὰς ὁ Θεάνθρωπος μᾶς εἰσάγει εἰς μίαν πρώτην τάξεως κοινωνικὴν ἀλήθειαν, ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς του, ἐξαιρῶν τὰς ἀπολαύσεις καὶ τὰ θέλητρα τῆς ἀπλῆς ζωῆς.

— Μὴ μεριμνᾶτε, ἐπιλέγει, τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε καὶ τί πίητε, μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσηθε· οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖόν ἐστι τῆς τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος;...

Ῥαῖοι λόγοι! Ἄλλ' ἀρὰ γε ἀκούονται σήμερον ἐπαρκῶς καὶ ἡ σημασία των κατανοεῖται ἐπίσης;

Περὶ τὸν βεβαίως εἶναι νὰ σημειωθῇ ἐνταῦθα, ὅτι ὁ θεῖος ὀμιλητὴς διὰ τῶν λόγων τούτων θέλει νὰ πατάξῃ τὴν ὑπέμετρον ἐπαύξησιν τῶν σωματικῶν ἡμῶν ἀναγκῶν, διὰ τοῦ ἐγκολπισμοῦ ζωῆς πολυδαίδαλου, δαπανηρᾶς, κούφου καὶ ὑπερμέτρου πρὸς τὰς ὑλικὰς καὶ κοινωνικὰς δυνάμεις. Ὅμιλεῖ μ' ἄλλους λόγους κατὰ τῆς πολυτελείας ἐν πᾶσι, τόσον ἐν τῇ περιβολῇ, ὅσον καὶ ἐν τῷ στομάχῳ καὶ ταῖς λοιπαῖς σωματικαῖς ἡμῶν ἀπαιτήσεσιν.

Ἄλλοιμονον! ἂν ὑπάρχη ἀρχὴ οἰκτρῶς παραβαινομένη καὶ μονονουχὶ καταπατωμένη, εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ἀπλῆς ζωῆς. Πανταχοῦ διαπιστοῦται ὁ φρικτὸς πυρετός, τὸν ὅποιον δημιουργεῖ ἡ ἀπληστία, ἡ ἀκράτεια, ἡ κακῶς νοουμένη ὑπεροχὴ. Ἐκαστὸς καὶ ἐκάστη ὑπὸ τὸ ψευδὲς καὶ ἐπίπλαστον εἰρηνικὸν μειδίωμα ἀγωνιᾷ καὶ σπαράσσει, ἐν μόνον σκεπτόμενος: πῶς νὰ ὑπερτερῆσῃ τοὺς ἄλλους εἰς ὅλας τὰς ματαιοφροσύνας του. Ἡ ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς ἀπλῆς ζωῆς εἶναι προφανῆς, ἀλλὰ καὶ συνεπιλά τούτης ἡ τιμωρία ἡμῶν καταφανεστάτη.

Πότε ἄλλοτε ἢ σήμερον κλαίμεν τόσον συχνὰ τὴν ἀπεμπολουμένην τιμὴν, ποσάκις δὲν εὐρισκόμεθα πρὸ ἠθικῶν ναυαγίων, ποσάκις δὲν παριστάμεθα μάρτυρες οἰκογενειακῶν κατερειπώσεων; Ἡ συζυγικὴ πίστις σπιλουμένη, ἡ παρθενικὴ ψυχὴ κηλιδομένη, ἡ οἰκιακὴ γαλήνη ἀπερχομένη, ἡ οἰκογενειακὴ παραλυσία κυριαρχοῦσα, ἰδοὺ τὰ ὀδυνηρὰ ὠφελήματα μιᾶς πολυδαίδαλου καὶ πολυτελοῦς ζωῆς, ἐνὸς πόθου παραλόγου καὶ ἐξωφρενικοῦ.

Τόσα καὶ τόσα περὶ ἡμᾶς γεγονότα δὲν θὰ ἀρκέσωσιν ἀρὰ γε εἰς ἡμᾶς, ὅπως μᾶς ἀποκαλύψωσι τὰ κινδυνώδη πρανή, ἐφ' ὧν ἐνασμενιζόμεθα ὀρχούμενοι; Τόσα καὶ τόσα παθήματα ἡμῶν καὶ ἄλλων δὲν θὰ μᾶς διδάξωσι νὰ ριφθῶμεν ἀκράτητοι εἰς τὴν ἀπλῆν ἐν πᾶσι ζωὴν; Πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ ἐν καὶ μόνον:

Ἄς περιορίσωμεν τὰς ἐπιθυμίας μας, πρὶν αὐταὶ κυριαρχήσωσιν ἐπὶ τῶν ψυχῶν μας.

ἈΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΑΝΤΙΔΑ

«Ἐν τῇ ἐνώσει ἡ ἰσχύς».

Τὴν ρήτραν αὐτὴν τοῦ μεγάλου φιλοσόφου, τὴν ὁποίαν ἔχουν ἀναστηλώσει ἐπὶ τῶν ἐμβλημάτων των κράτη, ἐφρόντισα νὰ θέσω εἰς ἐκτέλεσιν, προκειμένου νὰ παρουσιασθῶ δι' ἀντιπροσώπου— τοῦ φλυτζανιοῦ μου—πρὸ τῆς μάντιδος.

Μὴ γελᾶτε.

Διατί, ἄλλως τε, ὑποτιμᾶτε τὴν γυναῖκα αὐτὴν, ἡ ὁποία, ἀνωτέρω ἀπὸ ὅλους τοὺς τριγυρινοὺς θνητούς, ξεύρει νὰ διαγινώσκῃ τὸ μέλλον, νὰ ἐμβατεύῃ καὶ τὰς μυχαιτάτας διαθέσεις, καὶ νὰ ἐξερευνᾷ τὰ ἀπώτατα βᾶθη τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος;

Μήπως εἶναι κατωτέρα ἀπὸ ἓνα λέοντα; Εἶναι μάντις. Ἄν ὅλοι οἱ ἄλλοι διαθέτουν ὑλικὰς δυνάμεις διὰ νὰ παγιώσουν τὴν ἰσχύν των, αὐτὴ μ' ἓνα φλυτζανάκι καὶ ὀλίγο καταπάτι καφῆ συγκεντρώνει τὰ πνεύματα, συνομιλεῖ μὲ τὰ ἄυλα, διεισδύει εἰς τὰ ἄδυτα. Εἶναι πανίσχυρος ἀπέναντι τῶν καρδιῶν καὶ τῶν πνευμάτων.

Δι' αὐτὸ ἐσκέφθην, ὅτι ἡ ἐνωσις αὐτὴν τὴν φορὰν, ἂν δὲν ἔφερε τὴν νίκην, θὰ ἐξησφάλιζε κάπως τὴν ἀξιοπρέπειάν μου. Ἡ φλυτζαντζοῦ δὲν θὰ εἶχε ν' ἀσχοληθῇ μόνον μὲ τὴν ἀνατομίαν μου, καὶ αἱ κυρίαί, ποῦ θ' ἀνελάμβανον νὰ μᾶς μετανομήσουν μέχρι τοῦ ἀνατομικοῦ ἀμφιθεάτρου, θὰ περισπῶντο κάπως, ἀφοῦ εἶχον νὰ κάμουν μὲ περισσότερα φλυτζάνια καὶ συνεπῶς μὲ περισσότερους ἀμαρτωλοὺς.

Ὁ ὑπεύθυνος τοῦ «Ἄπ' Ὅλα» ἐπείσθη ν' ἀποστείλῃ κι' αὐτὸς τὸ φλυτζάνι του, καὶ μαζί καὶ κάποιος κοινὸς φίλος.

Ἡ ἀποστολὴ ἠτοιμάσθη, τὰ φλυτζάνια ἐχωρήσθησαν μὲ πολυχρόμους κλωστὲς καὶ αἱ δύο κυρίαί ἐξεκίνησαν μίαν ὀραίαν πρωίαν μέχρι τῆς φλυτζαντζοῦς.

Ἦσαν πολὺ εὐκόλα τὸ σπῖτι τῆς. Μιᾶς τέτοιας προσωπικότητος σπῖτι καὶ ποιὸς δὲν ξεύρει;

— Θάλετε τὸ σπῖτι τῆς Ντουντοῦς;

— Νὰ σᾶς δεῖξω ποῦ μένει;

— Ἐδῶ, παρακάτω, δεξιά καὶ ἔπειτα ἀριστερά.

Χιλίαι δύο πρόθυμοι ἀπαντήσεις ἠκούσθησαν, ὅταν κοντὰ στὴν γειτονιά τῆς φλυτζαντζοῦς μία ἀπὸ τὰς κυρίας ἐζήτησε τὸ σπῖτι τῆς μάντιδος. Ὅλα τὰ παιδιά, ὅλα τὰ κορίτσια, ὅλοι οἱ γείτονες εἴξευραν ποῦ μένει ἡ Μαριάμ-Ντουντοῦ, ἡ ἐνδοξὸς γειτόνισσα.

Ἄλλ' ἤτο περὶ τῆς πᾶσα ὁδηγία. Τὸ σπῖτι τῆς Ντουντοῦς μόνον τοῦ ὀμιλεῖ. Μικρὸ, καινούριο, μονόροφο σπῖτι, μὲ μίαν αὐλὴν ἐμπρός, εἶχε κατὰ τὸ ἰδιάζον ἀνάμεσα στ' ἄλλα ξύλινα παλαιὰ σπιτία τῆς γειτονίας ἐκείνης. Ἐπρόδιδε μὲ τὸ φρέσκο του βᾶψιμο κάποιαν οἰκονομικὴν εὐεξίαν τοῦ ἰδιοκτήτου του. Καὶ ἰδιοκτητριά του εἶναι ἡ Μαριάμ-Ντουντοῦ.

Ἄλλὰ μόνον αὐτὸ δὲν ἦτο τὸ γνώρισμά του. Κάτι ἄλλο ἐφάνερον καὶ ἀπὸ μακρὰν τὴν φήμην τῆς μάντιδος. Ἀπὸ τὸ σπῖτι ἐκεῖνο τὴν ὄραν, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ ἀπεσταλμένοι μας ἐπλησίαζον, ἐξήρχετο μίαν ὄμας κυριῶν καὶ δεσποινίδων.

Ἄξιζει τὸν κόπον νὰ τὰς ἰδῇ καὶ ὁ ἀναγνώστης.

Δύο κυρίαί τοῦ καλοῦ κόσμου τοῦ Μπέγιογλου, γνωσταὶ ἀρκετὰ εἰς τὴν κοινωνίαν του, ἔφερον ἔως εἰς τὰς ἀποτόμους κλιτῆς τῆς συνοικίας τῆς μάντιδος τὰς ἐαρινὰς κομψὰς ἀμφίσεις των. Ἡ καρδιά των, ποῦ περιέβαλεν ἓνα ροδόχροον στήθος καὶ εἰς σιδηρὸς κορσές, εἶχε μίαν ἀμφιβολίαν, ἓνα μυστήριον νὰ ἐξακριβώσῃ. Ἡ καρδιά μ' ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν περιβάλλεται, εἶτε μὲ μίαν φτωχικὴν πλουτίστια ἢ ἀπὸ πολυτελεῆς κορσᾶς ἀπὸ κρῆπ δέσιν, εἶναι πάντοτε... καρδιά. Ἡσθάνθη λοιπὸν καὶ ἡ καρδιά των τὴν ἀγωνίαν τῆς ἀμφιβολίας, καὶ μ' ἓνα φλυτζανάκι εἰς τὸ ἀρζαντὲ τσαντάκι των διηυδύνησαν εἰς τῆς μάντιδος.

Τὴν στιγμήν αὐτὴν ἐξήρχοντο ἀπὸ τὴν consultation τῆς Μαριάμ-Ντουντοῦς. Τί νὰ ταῖς εἶπεν ἀρὰ γε;

Τὸ ψιμμύθιον, ποῦ ἔφεραν εἰς τὸ πρόσωπον, τὸ κοινὸν ψιμμύθιον καὶ τὸ ψιμμύθιον τοῦ καλλυ-

τηρίου, δὲν ἐπιτρέπει εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τὴν ἐκδήλωσιν τῶν αἰσθημάτων τῆς ψυχῆς. Καὶ αἱ κυρίαί αὐταὶ ἀπεμακρύνθησαν, συνεποκομίζουσαι καὶ τὸ μυστικὸν των.

Τὰς ἠκολούθηον δύο κορίτσια τοῦ λαοῦ. Τὰ καὶ μὲνα! ἀπέκοψαν δύο γρόσια ἀπὸ τὰς οἰκονομίας των, δὲν ἐπῆραν τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν κατὰ τὴν περισσεύσουσαν τὸ τίμημα τῆς συμβουλῆς τῆς μάντιδος. Καὶ ἔπρεπε· διότι ἐπρόκειτο νὰ μάθουν σπουδαῖα πράγματα.

Καὶ τί σπουδαιότερον δι' ἓνα τέτοιο κορίτσι ὑπάρχει ἀπὸ τὸν ἔρωτα; Ἦθαλε νὰ μάθῃ, ἂν ἐκεῖνος, ἐκεῖνος, ποῦ ἐγνώρισε κάμποσες μῆνες πρὶν ἀπ' ἐξω ἀπὸ ἓνα ἐμπορικὸν, ἐκεῖνος, ποῦ τῆς ἐψιθύρισε γλυκὰ λογάκια, ἐκεῖνος, ποῦ τῆς ἔστειλε μίξι μ' ἓνα λουλούδι τὸ πρῶτο φιλή, ἂν ἐκεῖνος τὴν ἀγαπᾷ, ἢ ἂν ἀγαπᾷ καὶ ἄλλην, καὶ ἂν ἡ κόρη αὐτῆ ἔχη ἀντεράστριαν.

Ἡ Μαριάμ-Ντουντοῦ, φαίνεται, ὅτι δὲν εἶναι φειδωλὴ εἰς ὀραίας ὑποσχέσεις, διότι τὰ κορίτσια αὐτὰ, χωρὶς φροντίδα νὰ κρύψωσιν τὴν φαιδρότητα των, ἐπρόδιδαν τὴν χαρὰν, ποῦ ἠσθάνοντο τὴν στιγμήν ἐκείνην. Τὰ μάτια των, τὸ στόμα των, ὅλον, τέλος, τὸ σῶμά των μὲ τὰς κινήσεις του καὶ μὲ τὸν ρυθμὸν του ἐφαίνετο χαρούμενο. Τὰ καὶ μὲνα τὰ κορίτσια! μὲ δύο γρόσια ἀγόρασαν μίαν illusion. Τί μὲ τοῦτο ἂν αὐριον, ἐπάνω εἰς τὴν πλάνην αὐτὴν, θὰ χύσουν τὰ μικρότερα δάκρυα τῆς χαμένης ἐλπίδος!

Καὶ ἄλλαι, καὶ ἄλλαι ἐξήρχοντο τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀπὸ τὴν μάντιδα. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἐσημαίνεν, ὅτι ἡ σάλα τῆς ἀναμονῆς εἶχε κενωθῆ· ὑπῆρχον ἐκεῖ ἀρκεταὶ ἀκόμη κυρίαί, περιμένουσαι τὴν σειρὰν των.

Αὐτὸ βεβαίως ἐξηγεῖ κάλλιστα τὸ πῶς ἡ Μαριάμ-Ντουντοῦ εἶναι ἰδιοκτήτρια τριῶν-τεσσάρων σπιτιῶν εἰς τὴν πόλιν μας καὶ πῶς περνᾷ ὡς... τοκιστῆς.

Δύο γρόσια εἶναι βέβαια ὀλίγα, ἀλλ' ὅταν πολυπλασιασθῶσιν ἐπὶ 80-120 πρόσωπα, τὰ ὅποια καθημερινῶς παρελαύνουν ἀπ' ἐκεῖ, γίνονται 160-240 γρόσια ἡμερησίως, ποσὸν τοῖς μετρητοῖς εἰσπραττόμενον.

Χαριτωμένον ἡμερησίον εἰσόδημα διὰ μίαν Ντουντοῦ, ἡ ὁποία ξεύρει νὰ ἐκμεταλλεῖται τὴν εὐπιστίαν ἢ τὴν περιέργειαν.

Μήπως ἔχετε δευτέραν γνώμην;

— Ἀλλὰ ἡ στήλη ἐπληρώθη καὶ ὁμοίως ἡ Μαριάμ-Ντουντοῦ δὲν ὠμίλησε, παρατηρεῖ ὁ ἀνυπόμονος ἀναγνώστης.

— Ἡ Μαριάμ Ντουντοῦ δὲν βιάζεται. Ἀφίνει τὰς κυρίας νὰ τὴν περιμένουν καὶ θὰ περιμένουν τὴν σειρὰν των μιάμιση ὥρα· δὲν εἶναι καὶ πολὺ. Ἀφοῦ λοιπὸν αἱ κυρίαί περιμένειαν, ἔχε καὶ σὺ, ἀναγνώστα, τὴν ὑπομονὴν μέχρι τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος.

Θ. Κ. Μ.

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΩΝ «ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ»
ΤΟΥ ΧΑΪ-ΝΕ

Ἐρχονται, φύγουν τὰ χρόνια ἓνα-ἓνα
Καὶ μέσ' στὸ μνημα μᾶς κυλοῦν σιγὰ-σιγὰ,
Μὰ στὴν καρδιά μου ἡ ἀγάπη μου ἐμένα
Ποτὲ τῆς δὲν πεθαίν' ἀληθινά.

Ἄς ἦταν μιὰ φορὰ ἀκόμα,
Γονατισμένο· κατὰ τι γὰρ νὰ σοῦ πῶ!
Ἄς ἦταν, πρὶν μὲ βάλουνε στὸ χῶμα,
Νὰ Σ' ἔλεγα μιὰ λέξι:—«Σ' ἀγαπῶ!...»

ΚΙΜ. ΜΠΕΛΛΑΣ

Η ΧΡΥΣΗ ΤΑΜΒΑΚΟΘΗΚΗ

Αἱ τρεῖς ταμβακοθήκαι ἦσαν εἰς τὴν θέσιν των. Ἡ πρώτη, ὡς μικρὸς δίσκος, ἦτο ἀπὸ ξύλον ἀνάγλυφον. Ἡ δευτέρα, τετράγωνος, ἀπὸ ἀργυρον σφουρηλατημένον... ἄλλ' ἢ τρίτη, πολύτιμον δῶρον ὑψηλοῦ προσώπου, ἦτο ἀπὸ χρυσόν. Λεπτότατα ἐξαιρεσιμὴν, ἔφερε χαραγμέναν μερικὰς ἀπεικονίσεις.

Ὁ διάσημος συνθέτης Γκαλοῦπι, διευθυντὴς τοῦ χοροῦ τοῦ ἁγίου Μάρκου, δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐργασθῆ εἰς τὸ γραφεῖόν τευ, ἂν αὐταὶ αἱ τρεῖς ταμβακοθήκαι δὲν εὕρισκοντο πλησίον του. Κάθε πέντε λεπτά ὁ μαέστρος ἐβύθιζε τοὺς δακτύλους του εἰς τὸ πρῶτον κουτί, ἐπαιρνε δύο πρέζας καὶ τὰς ἔφερεν εἰς τοὺς ῥωθωνάς του.

Ὅταν ἡ σύνθεσις ἐπροχώρει ἐπιτυχῶς, ὅταν κάποια νέα ἐμπνευσις τῷ ἐπήρχετο, ὅταν ἡ ἁρμονία τῷ ἤρεσκε, τότε ὁ μουσουργὸς ἤμειβε τὸν ἑαυτὸν του μετὰ ταμβάκον ἀπὸ τὴν δευτέραν, τὴν ἀργυρᾶν ταμβακοθήκην. Ἄλλ' ὅταν ἡ ἐμπνευσις ἐφθάνεν εἰς τὸ ἄκρον, ὅταν τὸ ἔργον συνεπληροῦτο, τότε ὁ Γκαλοῦπι ἐβύθιζε τὸ χέρι του εἰς τὴν χρυσοῦν, τὴν ἐπίσημον ταμβακοθήκην, ἐνῶ ἐμονολόγει :

— Μάλιστα, φίλε μου. Ἄξιζει ν' ἀμειφθῆς μετὰ πρέζαν ἀπὸ τὸ ἐπίσημον αὐτὸ κουτί.

Ὁ Γκαλοῦπι εἰργάζετο τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ὁ ὑπὸ κτήριον τοῦ ἐμβαίνει εἰς τὸ δωμάτιον.

— Κάποιος, κύριε, ζητεῖ νὰ σᾶς ἴδῃ.
— Δὲν εἰμπορῶ... συνθέτω.
— Μοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομά του.

Ὁ Γκαλοῦπι ἀνέγνωσεν ἐπὶ τοῦ κομψοῦ ἐπισκεπτηρίου, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔτεινεν ὁ ὑπὸ κτήριον, τὸ ὄνομα : «Κόμης Ραγγενστάιν».

— Εἰπέ του νὰ εἰσέλθῃ. Φαίνεται, ὅτι εἶναι κάποια ἐπίσημος προσσωπικότης καὶ θὰ ἔχῃ ἐντολήν...

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἄγνωστος εἰσῆλθεν.

— Ὁ μαέστρος Γκαλοῦπι ;

— Μάλιστα, κύριε κόμη, εἰς τί δύναμαι...

— Κύριε, ἀνήκω εἰς καλὴν οἰκογένειαν τοῦ Γενεράλου. Ἡ περιουσία μου μοι ἐπιτρέπει νὰ ζῶ ἀνέτως. Τὴν παιδικὴν καὶ τὴν νεανικὴν μου ἡλικίαν ἐπέεσσα ἐπάνω εἰς τὰ ὑψηλὰ βουνὰ καὶ ὑπὸ τὰς αἰωνοβότους δρυὲς τῆς πατρίδος μου. Τὸ πνεῦμά μου ἀνεπτύχθη ἐν τῇ μονῳσί καὶ διὰ τῶν ὄνειροπολήσεων...

— Καὶ ὁμως, κύριε κόμη, δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς κάμω τίποτε, διέκοψεν ἐν στενωχωρίᾳ ὁ μαέστρος.

— Ἀκούσατε, σᾶς παρακαλῶ, μετὰ ὑπομονήν.

Ἐπέθεσα, ὅτι ἡ Βενετία μετὰ τὴν μνημεῖά της, τὰ θεατρὰ της, τὰς εὐκόλους ἀπολαύσεις της, θὰ μετεβάλλῃ τὸν ῥοῦν τῶν ἰδεῶν μου. Ἐπεσκέφθην τὰ πάντα. Μίαν ἡμέραν εἰσῆλθον κατὰ τύχην εἰς τὴν ἐκκλησίαν σας... ἤκουσα τὸν χορὸν, τὸν ὁποῖον ἔχετε καταρτίσει ἀπὸ πτωχὰς νεάνιδας τοῦ ὄρφανοτροφείου.

Ὁ μαέστρος διέκοψε :

— Μάλιστα. Ἐξ βιολιά, δύο βιολοντσέλα, ἐν ποτραμπάσο, τρία ἁρμόνια, δύο κλαρινέττα καὶ ἓνα βαρύαυλον. Κάθε ὄργανον τὸ χειρίζεται καὶ μία εἰδικότης. Ἐπειτα ἐρχονται αἱ αἰδοί, κύριε κόμη.

Δύο ὀξυφωνοί, δύο μετσοσπράνα καὶ τρία κοντράλτα. Συναυλία ἀπὸ φωνὰς διαυγεῖς, νέας, εὐστρόφους, καθαρὰς, τὰς ὁποίας δὲν ἔχει οὐτε τὸ θεατρὸν τῆς Βενετίας. Καὶ ἰ ποία μέθοδος, ποία ἀποτελεῖσι ! Ἄ! αἱ μαθήτριά μου...

Ὁ Γκαλοῦπι ἐβύθισε τὰ δάκτυλά του εἰς τὴν ἀργυρᾶν ταμβακοθήκην.

Ὁ νέος ξένος ἠρυσθίσε καὶ ἐξηκολούθησε :

— Κύριε, ἦλθα ἀκριβῶς νὰ σᾶς ὀμιλήσω διὰ τὰς αἰδοὺς σας. Κάθε πρωὶ τοποθετοῦμαι εἰς μίαν γωνίαν τῆς ἐκκλησίας σας καὶ τὰς ἀκούω μετὰ κατανύξιν, ἀλλὰ πρὸ πάντων ὅταν ἀκούω τὸ τελευταῖον τῆς λειτουργίας ἔσμα.

— Μάλιστα, εἶναι τὸ ὠραιότερον ἔργον μου. Σᾶς ὀρέσει ;

— Ὄ! κύριε, μία φωνὴ πρὸ πάντων, ἡ φωνὴ τῆς ὑψιφώνου... Ὅποια ἀπόλαυσις, ὁποῖον θέληγητρον ! Οἱ οὐρανοὶ ἀνοίγονται, δρώματα πληροῦν τὸν αἰθέρα, ἀφίνω αὐτὸν τὸν ὑλικὸν κόσμον, γίνονται ὑπεράνθρωπος... Ἐσκέφθην ἐπὶ πολὺ καὶ ἐν τέλει ἀπεφάσισα... Κύριε Γκαλοῦπι, ἐν τῇ ἰδιότητι σας ὡς προστάτου τῶν ὄρφανῶν αὐτῶν, ἐρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς ὑψιφώνου σας.

(Alex. d'Aghiou).

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

Ὁ γέρον μωσικὸς ἐπῆρε κατὰ σειρὰν τέσσαρας πρέζας ταμβάκου ἀπὸ τὴν ξυλίην ταμβακοθήκην.

— Εἰσθε πλούσιος καὶ εὐγενής, καὶ ὁμως ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐνώσετε τὴν τύχην σας μετὰ μίαν κόρην τὴν οἶδε ποίος οἰκογενείας καὶ ἀνευ προικῶς ;

— Μάλιστα.

— Τοῦλάχιστον εἶδετε ἐκ τοῦ πλησίον αὐτὸ τὸ κορίτσι ; Εἰσεύρετε τὸ πρόσωπόν του ;

— Ὁχι. Αἱ αἰδοί σας μένουσιν εἰς τὸν γυναικωνίτην. Τὸ δημόσιον δὲν γνωρίζει ἐξ αὐτῶν, παρὰ μόνον τὰς φωνὰς των. Καὶ ἐγὼ ἐρωτεύθην τὴν φωνήν.

— Εἰσθε μέγας, νέε μου ; εἰσεύρετε ἂν αὐτὴ ἡ φωνὴ δὲν ἀνήκῃ εἰς πρόσωπον πολὺ χυδαῖον ;

Ὁ Γκαλοῦπι βυθίζε τὰ δάκτυλα εἰς τὴν ἀργυρᾶν ταμβακοθήκην καὶ ἐξακολουθεῖ :

— Εἰσεύρετε ἂν αὐτὴ ἡ ὑψιφώνος δὲν εἶναι ἡ ἀσχημία προσωποποιημένη ;

Ὁ νέος ἀχρίασεν, ἀλλ' ἀπήνησεν :

— Ἄ! τέλος τί μ' ἐνδιαφέρει ;

Ὁ Γκαλοῦπι τότε ἐσήμάνεν. Ὁ ἐπηρέτης ἐφάνη.

— Καλέσατε τὴν Ροζίαν.

Ἡ Ροζίνα εἰσῆλθεν. Ἦτο ὠχρὰ, ἀσθενής, καμπούρα.

Ὁ κόμης τρέμει, χαιρετᾷ καὶ... ἐξέρχεται. Ὁ μαέστρος ψιθυρίζει :

— Αὐτὸς ὁ τρελλὸς θέλει νὰ μοῦ πάρῃ τὴν καλλιτέραν μαθήτριάν μου, τὴν ὑπέροχόν μου ὑψιφώνον. Καλὰ τοῦ τὴν κατάφερα ! Γκαλοῦπι, ἀγαπητέ μου Γκαλοῦπι, ἔχεις δικαίωμα νὰ πάρῃς ταμβάκον ἀπὸ τὴν χρυσοῦν μου ταμβακοθήκην.

— Ἄπὸ ἐνὸς μηνὸς ὁ Γκαλοῦπι εἶναι δύσθυμος. Οὐτε ἐμπνεύσεις ἔχει, οὐτε ὄρεξιν πρὸς ἐργασίαν. Μάτην βιάζει τὸ πνεῦμά του. Δὲν εἰμπορεῖ νὰ παραγάγῃ τίποτε. Ἡ χρυσοῦν ταμβακοθήκη μένει ἀνεπαφῶς. Ἐξαφνα παρουσιάζεται πόλιν ὁ κόμης.

— Κύριε, τῷ λέγει, παρὰ τὰς σωματικὰς ἀτελείας τῆς χρυσαλίδος μου, δὲν δύναμαι νὰ νικήσω τὸν ἔρωτά μου. Δὲν εἰμπορῶ νὰ συνειθίσω εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι δὲν θ' ἀκούσω τὴν ὑπέροχον αὐτὴν φωνήν, ἡ ὁποία θὰ ἐξωτερικεύῃ ψυχὴν ὑπεροχωτέραν ἀκόμη. Κύριε, δὲν ἀποβλέπω εἰς τὸ σῶμά της, ἀποβλέπω εἰς τὴν φωνήν, εἰς τὴν ψυχὴν. Παρακαλῶ λοιπὸν νὰ δεχθῆτε τὴν πρότασίν μου : Ζητῶ μετ' ἰκεσιῶν τὴν χεῖρα τῆς προστατευομένης σας.

Ὁ μαέστρος συνεκινήθη. δάκρυα ἔβρεξαν τὰς παρειὰς του, ἀνιελήφθη πλέον τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτος τοῦ νέου. Ὁ Γκαλοῦπι ἔκρουσε τὸν κώδωνα.

— Ἄς ἔλθῃ ἐδῶ ὁ χορὸς.

Εἴκοσι νέαι εἰσῆλθον.

— Ψάλατε τὸ τελευταῖον τῆς λειτουργίας ἔσμα.

Τὸ ἔσμα ἀρχίζει. Ἦλθεν ἡ σειρὰ, κατ' ἴν μόνη ἡ ὑψιφώνος θὰ ἔπαυεν, ἡ ὑψιφώνος τοῦ κόμητος.

Ὁ κόμης κλείει τοὺς ὀφθαλμούς διὰ νὰ ἀκούσῃ καλλιτέρον. Ἡ μονοψαλὴ τελειώνει. Ὁ κόμης πλησιάζει πρὸς τὴν ὑψιφώνον. Ποία ὁμως εἶναι ἡ νεᾶνις, πρὸς τὴν ὁποίαν φέρεται ;

Ὁ Γκαλοῦπι παρατηρεῖ μειδιῶν τὴν ἀπορίαν τοῦ κόμητος.

Ποία εἶναι ἡ θαυμασία αὐτὴ παρθένος μετὰ τὰ γαλανὰ μάτια, μετὰ τὸ εὐπλαστον σῶμα ; ποία εἶναι ἡ Μαδόννα αὐτῆ ;

Ὁ Γκαλοῦπι σηκώνεται, παίρνει τὰ χεῖρα τῶν δύο νέων, τὰ ἐνώνει εἰς τὴν χεῖρά του καὶ τοὺς λέγει :

— Ἀγαπητὰ μου παιδιὰ. Πρὶν ἀκόμη εὐλογησῆ ἡ ἐκκλησία τὸν ἔρωτά σας, ἀφετέ με νὰ σᾶς εὐχηθῶ ἐγὼ. Ὅταν σύ, κόμη, ἐζήτησες τὴν Ὑπατίαν, ἐσκέφθην ν' ἀντιδράσω, καὶ ἀντέδρασα ἐξ ἐγωῖσμού, ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν τέχνην, ἀλλ' ὁ ἔρωσ μ' ἐνίκησεν. Ἔστε εὐλογημένοι.

Ὁ Γκαλοῦπι ἐκλαίεν. Ἐπῆρε μίαν πρέζαν ταμβάκου ἀπὸ τὴν χρυσοῦν ταμβακοθήκην ἔπειτα σηκώνει τὸ χρυσοῦν κουτί καὶ τὸ προσφέρει εἰς τὸν κόμητα.

— Τὸ πολύτιμον αὐτὸ δῶρον δὲν ἔχει τόπον πλέον ἐδῶ. Ἄς ἐπιβραβεύσῃ ἓνα ἰσχυρὸν ἔρωτα καὶ ἄς ἀποτελέσῃ τὸ γαμήλιόν σας δῶρον ἐκ μέρους τοῦ πτωχοῦ μαέστρου, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε κάπως πατὴρ τῆς νέας αὐτῆς καὶ πατὴρ σας.

(Alex. d'Aghiou).

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΙΓΑΡΟ

Ὅταν ἐν σιγάρο γλιστρήσῃ ἀπὸ τὴν σιγαροθήκην καὶ πέσῃ εἰς τὸ πεζοδρόμιον, ὅλοι τὸ περιφρονοῦν. Τί κρίμα ! Καὶ εἶχε χρυσὸν ἐπιστόμιον καὶ τὸ χαρτί του ἦτο λεπτὸν ὡς Ἰνδικὸν μετὰξι, καὶ ὁ καπνὸς του ὡς ξανθὸς τρίχες ἀγγέλου. Εἶχεν ὅτι ἐχρησιάζετο διὰ νὰ προσφέρῃ τὴν βραχεῖαν ἠδονήν, νὰ ἀρωματίσῃ μίαν στιγμὴν καὶ ἔπειτα νὰ καταρρεύσῃ εἰς τέφραν λεπτὴν. Ἀλλὰ ἐγλιστρήσεν ἀπὸ τὴν λαμποκοποῦσαν ἀργυρᾶν σιγαροθήκην καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ πεζοδρόμιον, καὶ οἱ διαβάται, ποῦ φοροῦν τὸν στηθόδεσμον τῆς ἀξιοπρεπείας, τὸ ἐπάτησαν, τὸ ἐκλώπησαν, τὸ ξαναπάτησαν, καὶ ὅταν ἓνα γυμνὸν καὶ ὑγρὸν πέλαμα ἐπέρασε καὶ τὸ συνέθλιψεν, ἐπάνω εἰς τὸ ὑγρὰνθὲν, λεπτὸν ὡς Ἰνδικὸν μετὰξι, χαρτί του, ἀνέθορον κάποια παράξενα σημεῖα, κάποιοι ἐλεγειακοὶ στίχοι, γοσμημένοι μετὰ μυστηριώδεις χαρακτῆρας, ὁμοιοὶ μετὰ τὰς ρυτίδας ποῦ ἀνυλακώνουν τὰ μέτωπα καὶ τὰ μάγουλα τῶν ἀδιψήτων καὶ τῶν ἀνίκανων παρθένων. Ἐνας καλὸς ἐπιστήμων, ποῦ ἠσχολήθη εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν παραδόξων σημάτων, τὰ ὁποῖα ἀποτυπώνονται μετὰ τὰ τρίχατὰ τῆς ἡ ζωῆς, ὅταν καθήσῃ ἐπάνω εἰς τὴν παλαιαν τέφραν, ποῦ ἀφίνει ἡ πυρκαϊὰ τῆς ἀκαρπῆς προσδοκίας, εἶται μοῦ ἐδιάβασε τὰ κίτρινα καὶ μυστηριώδη ψηφία :

— Καθὼς ἀνοίξε ἡ σιγαροθήκη, εἶπα : — Ἦλθε ἡ ὥρα νὰ ἀνάψῃ ἡ φωτιά, ποῦ κρύβω μέσα μου. Καὶ ὁμως, μετὰ τὸ ἀνοιγμὰ ἐκεῖνο ἡ εὐτυχία μου ἔσβυσε πρὶν ἀναφλεγῆ. Ὡδηγημένο ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν, ποῦ ἐσπείρα ἐντὸς μου, ὅταν με ἐστριβαν τὰ δάκτυλα τοῦ προορισμοῦ, ἐπήδησα τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπρεπε, ἀλλὰ ἐγλιστρήσα καὶ ἔπεσα. Ἐπέρασαν ξυπόλυτοι καὶ ποδεδμένοι καὶ με ἐπάτησαν καὶ με ἐκλώπησαν, γιατί ἦταν μεσημέρι καὶ τὸ φῶς πολὺ, τόσον πολὺ, ὥστε καὶ ἓνας ξυπόλυτος ἀκόμα ἐφοβεῖτο νὰ σηκῆσῃ. Κύτταξέ με. Ἀπὸ τὴν μίαν μεριά χροσάφι ποῦ ἐπερίμενε δύο χεῖλη, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ ἐπιθυμία, ποῦ ἐπερίμενε ἓνα σπέρμα. Θὰ γλιστροῦσεν ἀπαλάττα τὸ χρυσοῦν στὰ ὑγρά χεῖλη καὶ καθὼς τὸ πρῶτον ἐπιθυμητικὸν φίλημά του θὰ ἔφερον κοντὰ μου τὴ φλόγα τοῦ σπέρματος, θὰ ἄνοβα καὶ θὰ ἐσκόρπιζα ἀρώματα μυστικά, ὁμοια μετὰ ἀνακουφιστικούς λυγμούς. Θὰ ἄπλωνα γαλανὰ δακτυλιδάκια στὸν αἰθέρα καὶ θὰ ἔκαμνα νὰ ξυπνήσουν στὰ χεῖλη, ποῦ θὰ με φιλοῦσαν, ὄνειρα πρὸ γαλανὰ. Θὰ καιόμενα σιγά-σιγά, καὶ σὲ κάθε παθητικὸν φιλή στο χροσὸ μου στόμα, θὰ ἔστελνα τοὺς ἀρωματισμένους καπνοὺς, θυσία εὐλογητῆ, στὸν μεγάλον καὶ ἀγαθὸ Θεόν. Θὰ καιόμενα σιγά-σιγά καὶ ὕστερα θὰ γινόμουν τέφρα, τέφρα λεπτή, ποῦ θὰ τὴν ἐπαιρνε ὁ ἀέρας γιὰ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸν Παράδεισον, ὅπου ἀναπαύονται ὅσοι ἐδίψασαν καὶ ἐπιαν, ὅσοι ἐπεθύμησαν καὶ ἀπετεφρώθησαν...

ΜΥΡΑΝ

ΓΝΩΜΑΙ

✱ Ὑπάρχουν εὐτυχιστοὶ τινές, αἱ ὁποῖαι κρίνονται καὶ δικαίως ὡς ἀσχετοὶ ἐναντι δυστυχισμένων.

✱ Ὅ,τι ἔχει γραφῆ καλῶς, ἀξιζει καὶ καλῶς ν' ἀναγνωσθῆ.

✱ Δὲν εἶναι ἀρκετὸν μόνον νὰ βλέπωμεν εἶναι ἀνάγκη καὶ νὰ προβλέπωμεν.

✱ Τοιαύτη εἶναι ἡ δύναμις τῆς συνθηθείας, ὥστε, ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ κάποιο κακόν, ἐκ τοῦ ὁποῖου ὑπεφέραμεν, φρονοῦμεν, ὅτι... κατὶ μᾶς λείπει.

✱ Ὁ ἀγαπῶν πᾶν ὅ,τι εἶναι μέγα, εἶναι σχεδὸν μέγας αὐτὸς ὁ ἴδιος.

✱ Οἱ ἐνθουσιασμοὶ παρέρχονται ταχύτερον ἢ τὰ μίση.

✱ Ἡ ἀρετὴ εἶναι μίαν ἐμπόλεμος κατάστασις, καὶ διὰ νὰ τὴν ζήσῃ κάνεις, πρέπει νὰ συνάπτῃ καθ' ἐκάστην σχεδὸν μάχας πρὸς ἑαυτὸν.

✱ Προσπαθοῦντες νὰ γνωρίσωμεν τὰς γυναῖκας, ἀγνωσοῦμεν τὴν γυναῖκα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΝ ΤΟΥΛΕΤΤΑΝ

Ο ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΣ

‘Ολη η ιστορία του.— Αγνωστοι λεπτομέρειαι.

« Μπρός στά κάλλη, τί είν’ ό πόνοσ ; » είναι ή γνωστή παροιμία, την όποιαν με άπερίγραπτον ήρωϊσμόν εφαρμόζουν αι κυρίαί και αι δεσποινίδες μας, προκειμένου να γίνουν ώραιαι και από όλουσ να έννοηθώσιν ώσ τοιαύται. Δέν λογαριάζουν ούτε αισθητικήν, ούτε αυτήν την υγείαν των εις τό ζήτημα τούτο. Και άπόδειξις τό φοβερώτατον και καταστρεπτικόν, αλλά και άπαραίτητον όργανον κάθε γυναικείας μόδας, ό κορσές. Με την ιστορίαν και τά φρικώδη άποτελέσματά του θα άπασχολήσωμεν τούς αναγνώστας και τάς αναγνώστριάς μας, όχι με την σκέψιν, ότι τάς δευτέρας θα τάς κάμωμεν να αλλάξουν γνώμην, άφού τόσοσ αιώνων σχετικα διδάγματα δέν έπέτυχον τούτο, αλλά με την ιδέαν, ότι θα προσθέσωμεν και ήμεϊσ κάτι άκόμη εις τά τόσοσ τρομακτικα περι τό φοβερού γυναικείου σιηθοδέσμου ή κορσέ, όπως συνήθως τόν λέγουσ.

‘Εχει έπισύρει την κατάραν και τό άνάθεμα κάθε φρονίμου άνθρώπου, τόν κατεδίκασεν ή Ιατρική έπιστήμη, τόν κατηγόρησαν και αύται άκόμη αι φανατικώτεραι της μόδας όπαδοί. ‘Εν τούτοις ζή και βασιλεύει από αιώνων μεταξύ τών κυριών μας, ώσ άλλος κανών πίστεως δια κάθε πρώτην και λεπτήν τουαλέτταν των.

« Συμμορφώνου με την Φύσιν », έλεσαν οι άρχαιοι, και δια τούτο, χωρις τόν φοβερόν κορσέ, τά άρχαία άγαλματώδη και καλλίγραμμα σώματα τών ‘Ελληνίδων και τών Ρωμαίων καλλονών έξακολουθούσ άκόμη και επάνω εις τάς αναγλύφους παράστάσεις να προξενούσ θαυμασμόν. « Κάμε ό,τι σου κατέβη και ό,τι διατάσσει ή άδυσώπητος μόδα », λέγει ή σημερινή γυναικεία, άρκαί πρώτα άπ’ όλα αύτή να νομίζη, ότι είναι ώραία. Και δια τούτο, ύστερα από τόν τυραννικόν κορσέ, βλέπομεν και την άλλην άρλεικινικήν κουρελαρίαν, ή όποία πρέπει να στολιζή κάθε κοκέτταν της έποχής μας.

‘Η πρώτη εμφάνισις του.

‘Ο κορσές κάμνει την πρώτην εμφάνισιν του κατά την έποχήν της ‘Αναγεννήσεως (1440) εις την ‘Ιταλίαν και εκείθεν σιγά-σιγά εις όλην την Εύρώπην. ‘Ητο δέ ό πρώτος κορσές ένα σιδηρένιο άλύγιστο κλουβί, χωρις κανέν ύφασμα ή άλλην μαλακήν ύλην, μέσα εις τό όποιον φρικώδως έσφιγγετο ή φορούσα αυτόν κυρία, θανασίμως συνθλιβόμενη από τού στήθους και μεγάλου μέρους της ράχως μέχρι της κοιλίας και τών όπισθεν τών λαγώνων της. Τοιούτον κορσέ έφόρεσε και ή Μαργαρίτα της Λωρραίνης εις τόν χορόν της αύλής ‘Ερρίκου του Γ’ (1530). Μόλις όμως έδοκίμασε να χορεύση, έπεσεν άναίσθητος, έχρειάσθη δέ ήμίσεια ώρα να ξεβιδωθούσ τά βιδωμένα κομβία του φοβερού αυτού όργάνου της τουαλέττας της. ‘Από τό έκείσδιον αυτό έδόθη άφορμή δια την πρώτην σταυροφορίαν κατά τού κορσέ, τόν όποιον οι πολέμοι του τότε τόν ώνόμασαν « παραθύρο της κολάσεως ».

Μετά τινα έτη ό κορσές παρουσιάζεται γενικευμένος εις τόν σιολισμόν τών κυριών της Βενετίας, με την διαφοράν, ότι δέν ήτο πλέον σιδηρένιος καθ’ όλα. Γίνεται μόν μαλακώτερος, γαρνιρισμένος με μερικαίς μπαλαίνας, αλλά καταβαίνει πολύ χαμηλότερα παρ’ όσον κατέβαιναν οι πρώτοι τοιούτοι, και σφιγγεται εις τοιούτον βαθμόν, ώστε τό στενώτατον σωμα κάθε κυρίας, παραβαλλόμενον πρός την μεγάλην κεφαλήν της με πολλά μαλλιά και φορτωμένην από λουλούδια και πελώρια καπέλλα, ν’ άποτελή μίαν τερατώδη καθ’ όλα γελοιογραφίαν. Κατά τινα ιστορικόν της έποχής εκείνης, ή κυρία ή φέρουσα τοιούτον κορσέν ητο άδύνατον να σηκωθί από την θέσιν, εις την όποιαν εκάθητο, τό δέ έσπέρας δια τό λύσιμόν του έχρειάζετο διπλάσιαν ώραν, παρ’ όσην ήθελε δια να εκδυθί τόν άλλον πολυσύνθετον στολισμόν της. ‘Η άκινήσια, εις την όποιαν κατεδικάζετο κάθε κυρία, πού εκαμε χρήσιν του κορσέ της έποχής εκείνης, έγέννησε την μόδαν τών πολυτελών φορεσιών ή της γνωστής σέδιας, με την όποιαν αι άριστοκρατίδες της Βενετίας εκαμνον τούς περιπάτους και τάς έπι-

σκέψεις των. Με την σέδιαν εισήρχοντο και μέσα εις τάς γονδόλας, με τάς όποιας μετέβαινον εις τά διάφορα μεγαλοπρεπή άνάκτορα τών Δογών της άκμαζούσης τότε Βενετίας.

Βενετία και ‘Ισπανία.

Την πολυτέλειαν της Βενετίας ερχεται μετ’ όλίγον να συναγωνισθί και ή πλουσιωτάτη τότε ‘Ισπανία. ‘Ο κορσές και εκεί κυριαρχεί, αλλά, δια να διαφέρη του βενετικού, αι ‘Ισπανίδες άριστοκράτιδες τόν έδωκαν άλλο σχήμα, τερατωδώς τυραννικώτερον. ‘Επήρμισαν εις αυτόν εμπροσθεν και όπισθεν από έν εξόγκωμα, άπαράλλακτα όπως βλέπομεν ταύτα εις τούς πολισνέλλους. Δια τούτο και ό ‘Αμβρόσιος Πορέ, μη κρατηθίς πλέον, έφώνηξεν εις δημοσίαν συνάθροισιν άριστοκρατίδων : « Κακόμοιραι κυρίαί, δέν βλέπετε με τό άφορεσμένο, τό διαβολικό αυτό όργανον, πού εφυγαν αι πλευραί σας ; Δέν βλέπετε την κιτρινάδα του προσώπου, την άσηδή καμπούραν και την όλην άνοστιάν σας ; » ‘Αμέσως έλιποθύμησαν πολλαί από τάς άριστοκρατίδας, ώρισμένως από τό πολύ σφύξιμον του κορσέ των. ‘Αλλ’ ή λιποθυμία άπέδόθη εις τό προσβλητικόν πείραγμα του ‘Αμβροσίου, ό όποιος δια τούτο έφυλακίσθη, χωρις να γνωρίζωμεν τί έγενινεν εκτοτε.

Τόσον δέ περιζήτητος κατήντησεν ό Ισπανικός κορσές, ώστε κανών άπαραίτητος της τότε άριστοκρατίας ήτο ν’ άποκτήση σωμα Ισπανικόν. Και δια να γίνη τούτο, έπρεπε να είναι σφιγγμένη εις βαθμόν, ώστε ούτε να κύψη να είναι δυνατόν, ούτε να καθίση, ούτε να περιπατήσ, ούτε, τέλος, ελεύθερα να κινηθί. Κάθε τοιαύτη άριστοκράτις κυρία, μαζί με τά άρώματα, την πούδραν και τά άλλα, τα όποια έφερον εις τό κομψό τσαντάκι της, έπρεπε να έχη πρόχειρα και άπαραίτητα δια την λιποθυμίαν της φάρμακα, διότι συχνά επάθαινε τοιαύτην από τό μαρτύριον του φοβερού σιηθοδέσμου της. ‘Αλλά και τό επικίνδυνον αυτό σημεϊον της ζωής της ή αϊωνία γυναικεία δέν τό άφήνεν άνεχμετάλλεστον. Κατά τούς ιστορικούς της έποχής εκείνης, πολλαί τοιαύται λιποθυμιαί, συμβαίνουσαι εις δημοσία προδ πάντων μέρη, έγειναν άφορμή να εκδηλωθώσ κρύφια συμπάθειαι και μυστικοί έρωτες, οι όποιοι κατέληγον εις τόν χορόν του ‘Ησαίου.

‘Η εξέλεξις μεταβάλλει τόν κορσέ εις πλουσιώτατον γαρνιρισμένο στόλισμα, με βελούδα, πλάκας από έλεφαντόδοντα, χρυσόν και άλλα πολύτιμα μέταλλα, προ πάντων προς τό μέρος της καρδιάς. Τό μέρος τούτο διευκρίνετο από τά άνωθεν αυτού άραχνούφαντα ύφάσματα, και τούτο δια να αναγινώσκωνται οι περιπαθείς σίχοι, οι ό τοιοι ήσαν χαραγμένοι επάνω εις αυτό. Τοιούτος κορσές άριστοκράτιδος της έποχής ‘Αγγης της Αύστριακής περιωσθείς, έχει τό εξής δίστιχον : « Ρωτῆς να μάθης τη ; φοραίς, όπου κτυπά ή καρδιά μου ; ‘Αμέτηρες, άφού για σε σκιριτά ή ζωγραφιά μου ».

(τό τέλος εις τό έτόμενον)

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ

Πολλές φορές με γέλασε, με πάλι σε πιστεύω, έλλίδα μου πλανεύτρα.

Χωρις εσένα δέν μπορώ να ζήσω, σε λατρεύω, άνέσπλαχνη και ψεύτρα.

Πόσες φορές μου έδειξεσ από μακρυνά παλάτια, λαμπρά καλοχτισμένα, με όταν έπλησίασα τα εύρηκα κομμάτια, ο τό χῶμα σκορπισμένα !

Πόσες φορές μου έδειξεσ άπέραντα λιβάδια και με άνθους δροσάτους, και όταν ζύγωσα εκεί, ηῦρ’ άγρια λαγκάδια, με άγκάθια και με βάτους !

Θυμάσαι πού μου έδειχες λιμέν’ ασφαλισμένο, να άγκυροβολήσω, και όταν έπλησίασα σε βράχο γκρεμισμένο, με άφήκεις να χτυπήσω ;

Την ψεύτικη αγάπη σου, πού όλους μας πλανεύει, χίλιες φορές την είδα, με ή καρδιά με’ ακούραστη ακόμα σε πιστεύει, παρήγορη έλλίδα !

Και τώρα, πού με όνειρο γλυκό με’ αποκοιμίζεις, ούτε ο τό νοῦ μου βάζω, πώς ήμπορείς τό όνειρο να τό εξαφανίζης, όσφ θα πλησιάζω.

Β. ΚΑΚΤΑΝΟΥ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΤΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΝ

Κατόπιν τών καταπηκτικόν άποτελεσμάτων και της τελεσφόρου δράσεως τών γερμανικόν ύποβρυχιών κατά τόν παρόντα πόλεμον, έθεωρήσαμεν καλόν, όπως δώσωμεν χάριν τών αναγνώστῶν του ‘Απ’ ‘Ολα» περιγραφήν αυτών, συμπληρωματικώς προς όσα άλλοτε εν καιρῶ είχομεν γράψει.

‘Η έφεύρεσις του ύποβρυχιου.

‘Η ιδέα του ύπο την επιφάνειαν της θαλάσσης πλοῦ είναι τόσοσ άρχαία, όσον και ή επ’ αυτής δι’ άτμου διάπλοια, εν τούτοις, λόγω τών προσκομμάτων, τα όποια ή εφαρμογή της ιδέας ταύτης είχε ν’ αντιμετώπιση, αύτη καθυστέρησε τόσοσ, δυνάμεθα δέ να ειπωμεν, ότι μόλις από είκοσαετίας ήρχισαν αι κυβερνήσεις να σκέπτονται σοβαρώς, όπως έφοδιάσωσι τούς στόλους των και δια τών μικροσκοπικόν πλην σοβαρών αυτών μονάδων.

‘Αλλά και πάλιν ή πρόληψις, την όποιαν είχον οι τεχνικοί ύπερ τών βαρέων θωρηκτῶν του τύπου « δρηγνωτ » και « ύπερδρηγνωτ », άντέδρασαν επί πολῦ. Τα εξελισσόμενα όμως γεγονότα άπέδειξαν πόσον δίκαιον είχον οι συνήγοροι τών ύποβρυχιών, ότινα με έξοδα πολῦ μικρά, με κινδύνους σχεδόν έλαχιστους, δύνανται να επιφέρωσι καταστροφάς μεγάλας εις τόν έχθρόν και δια μιάς εκ του άσφαλουσ βολής των να στείλωσιν εις τούς πυθμένας τών θαλασσῶν τούς φοβερούς όγκους, οτινιες γαυριώντες έπέσειον τό τρομερόν πλην άνίσχυρον μεγαλείον των.

Sous-marin, submersible.

Κατ’ αρχάς ένεφανίσθη ως πρώτος τύπος τό sous-marin.

Τούτο ήτο μικρόν πλοϊον, εκτοπίσματος 50—80 τόννων, με αρκετήν ταχύτητα και περισσοτέραν εύστροφίαν περι τάς κινήσεις. ‘Αλλά τούτο δέν ήδύνατο να άπομακρυνθί από την βάση του, ούτε να διαπλεύση μεγάλη διαστήματα ύπο την θάλασσαν. Λόγω δέ του όγκου του άφ’ ενός και της μικράς επιφανείας, την όποιαν άφινεν ελευθεράν όταν έπλεεν επί της θαλάσσης, παρουσίαζε πολλά έλαττωματικά σημεϊα και ήτο άληθές βασανιστήριον δια τό πλήρωμά του, τό όποιον, ως εικόσ, δέν ήδύνατο να υπερβίη τά 4 άτομα.

‘Ως εξέλεξις του τύπου τούτου ήλθε τό submersible, τό όποιον και κατά τόν όγκον και κατά τάς ιδιότητας υπερέχει του sous-marin. Περι αυτού θέλομεν πραγματευθί και επειδή ό τύπος sous-marin σχεδόν εκλείπει, θέλομεν ονομάζει τό submersible δια του κοινου όνόματος : ύποβρυχιον, όπερ καθίερωσεν ή επιστήμη και ή συνήθεια.

Αι διαστάσεις ενός ύποβρυχιου.

Πρόδηλον, ότι ή επιστήμη, ή επιζητούσα έν παντι τό τελειότερον, τό μεγαλείτερον, τό ταχύτερον, και εις την κατασκευήν του ύποβρυχιου κατέβαλεν όλας της τάς δυνάμεις, όπως έξάση επαρκώς και τό νέον τούτο όπλον τών θαλασσῶν. Τοσαύτη δέ είναι ή άμιλλα, ώστε τό ύποβρυχιον, τό όποιον άλλοτε δέν υπερέβαινε τούς 80 τόννους εκτοπίσματος, σήμερα φθάνει και υπερτερεί μάλιστα τούς 1000. ‘Η κινητήριος δύναμις του ίσοδυναμεί προς 2000 και πλέον ίππους. ‘Η ταχύτης του, επί μόν της επιφανείας της θαλάσσης είναι 20 κόμβων (37 χιλιομέτρων), ύπο την επιφάνειαν δέ 12—15 κόμβων. Χάρις εις τάς διαστάσεις ταύτας του ύποβρυχιου και τάς μεγάλας άποθήκας του άέρος, βενζίνης, πετρελαίου και λοιπών χρεσιωδών, τό ύποβρυχιον δύναται να διανύση άδιακόπως μεγάλας άποστάσεις.

Τό ύποβρυχιον τών 1000 τόννων προσφέρει εις τό πλήρωμά του πολλήν άνεσιν.

Τα βλήματα.

Τα ύποβρυχια βάλλουσι δια ειδικών μηχανημάτων τορπίλλας. Περι τορπιλλών όμιλησαμεν εις προηγούμενα φύλλα του ‘Απ’ ‘Ολα», θεωρούμεν δέ περιττόν να επανέλθωμεν, σημεϊούντες τούτο μόνον, ότι εκαστον βλήμα ύποβρυχιου κοστίζει περι τάς 20,000 φράγκα. ‘Υποβρυχια τύπων τινών είναι ώπλισόμενα και δι’ ενός ταχυβόλου, τοποθετημένου επί του πυργίσκου του κυβερνήτου.

Ὁ Μαρσι-Ἀδὲλ περιέμενε τὴν νεάνίδα παρὰ τὴν βᾶσιν τῆς ἐξωτερικῆς κλίμακος. Εἶχε τὸ σύνθηδες εἰς αὐτὸν σκωπτικὸν ὕφος μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Ἔλθετε, δεσποινίς, τῆς εἶπε. Θὰ ἤθελα νὰ μὴ μᾶς ἤκοις κανεὶς.

Ἡ νεᾶνις τὸν ἠκολούθησεν εὐπειθῶς.

Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει. Ἐν τούτοις τὰ παράθυρα ἦσαν φωτισμένα, τόσον τῆς αἰθούσης, ὅπου ἔμενον ὁ κύριος Λεσπερᾶ μετὰ τῆς συζύγου του, ὅσον καὶ τοῦ κοιτῶνος τῆς Ζερμαίν. Ὁ Μαρσι-Ἀδὲλ δὲν ἀπεμάκρυνε πολὺ τὴν Βαλερίαν· ἐσταμάτησεν εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς οἰκίας ἀπόστασιν.

— Δεσποινίς, λέγει, οἱ γέροντες τῆς ἡλικίας μου δὲν ἔχουν πολὺν ὕπνον καὶ ἀγαποῦν νὰ περιφέρονται, καθ' ὃν χρόνον οἱ ἄλλοι κοιμῶνται. Δι' αὐτὸ ἀνακαλύπτουν ἐνίοτε καὶ μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα οἱ δράσται των ἐμπιστεύονται εἰς τὰ σκότη... Διέκρινα πρὸ ὀλίγου τὸν κύριον Μενετρῶ...

— Τί μ' ἐνδιαφέρει; ἐπιθύρῃσεν ἡ Βαλερία.

Καὶ ὁμως ἡ νεᾶνις ἀνεσκίρτησεν. Ἀντελήφθη, ὅτι ὁ Μενετρῶ, παρὰ τὴν ὑπόσχεσίν του, μετέβαινεν εἰς τὴν συνέντευξιν. Ἄρα γὰρ καὶ ἡ Ζερμαίν θὰ ἐφαίνετο ἀνίσχυρος καὶ θὰ ἐλησμόνει τὸν λόγον ποῦ ἔδωσεν; Ὁ Μαρσι-Ἀδὲλ διέκοψε τὰς σκέψεις τῆς Βαλερίας.

— Μάλιστα, μάλιστα, σὰς ἐνδιαφέρει, παρετήρησε μὲ βαρεῖαν φωνήν. Ἐὰν ὁ Μενετρῶ περιπατῆ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, αὐτὸ βεβαίως εἶναι ἐπουσιῶδες· ἐν τούτοις δὲν ἐτελείωσα.

— Τί τρέχει λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ Βαλερία, κρατοῦσα τὴν ἀναπνοήν της.

— Διέκρινα καὶ τὴν κυρίαν Ζερμαίν, ἡ ὁποία μετέβαινε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ἡ Βαλερία ἠσθάνετο τὸ αἶμα παγωμένον εἰς τὰς φλέβας της. Ὁ γέρον ἐξηκολούθησεν:

— Ἐσκέφθην, ὅτι, ἀφοῦ μετέβητε τὴν πρωίαν εἰς Ἐχινᾶ, διὰ νὰ κάμετε τολμηρὸν διάβημα, κάποιος βεβαίως σοβαρὸς λόγος σὰς ὠδήγησεν ἐκεῖ, καὶ συνεπέρανα, ὅτι ἡ πρωϊνὴ ἐπίσκεψις καὶ ἡ συνέντευξις τῆς νυκτὸς ἔχουν κάποιον εἰρμόν, τὸν ὁποῖον εὐθὺς ἀμέσως δὲν ἀντελήφθην.

— Ἄλλ' ἀπατάσθε, Μαρσι-Ἀδὲλ, ἡ ἀνεψιά μου εἶναι εἰς τὸν κοιτῶνά της.

— Ὅχι, ὄχι· ἡ ὄρασίς μου εἶναι ἀρκετὰ ἰσχυρά, παρὰ τὴν ἡλικίαν μου.

Ἐπειτα ἔδειξε τὰ φωτισμένα παράθυρα τοῦ δωματίου τῆς Ζερμαίν.

— Ἐν τούτοις, βεβαιωθῆτε.

Ἦτο ἔτοιμος ν' ἀναχωρήσῃ. Ἐσταμάτησε.

— Μὴ νομίζετε, ὅτι τὸ πρὸς τὴν ἀνεψιάν σας ἐνδιαφέρον μὲ ὠδήγησεν ἐδῶ· ἡ γυνὴ αὐτῆ μου εἶναι τελείως ἀδιάφορος· ἀλλ' ἡ πρὸς σὰς φίλια μου, διότι γνωρίζομεν ὅλοι ποίαν ἀγάπην τρέφετε δι' αὐτήν.

Ἐπεκλίθη καὶ ἀνεχώρησε μὲ βραδὺ καὶ βαρὺ βῆμα.

Συντετριμμένη ἡ Βαλερία, ἐπανελάμβανεν:

— Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶναι δυνατόν· ὁ καλὸς αὐτὸς γέρον ἠπατήθη. Δὲν διέκρινε καλῶς.

Ἐστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὰ φωτισμένα παράθυρα τοῦ κοιτῶνος τῆς ἀνεψιάς της.

Ἠλπίζεν, ὅτι θὰ ἔβλεπεν ἐκεῖ σκιάν, ἐν τούτοις μάτην ἀνέμενεν. Ὁ Μαρσι-Ἀδὲλ εἶχε δίκαιον.

Ἄλλοίμονον! ἦτο πλέον ἀργά. Ἡ τιμὴ τῆς γυναικὸς κατέρρεε. Δὲν ἠδύνατο πλέον ἡ Βαλερία νὰ ἐπέμβῃ, νὰ ἐμποδίσῃ τὴν συνέντευξιν αὐτῆν καὶ ἦτο καταδικασμένη εἰς ἀδράνειαν, ἥτις ὁμως ἐβάρυνε τὴν καρδίαν της ὡς ἴδιον παράπτωμα.

Ὁ πυρετὸς ἐφλόγιζε τὸ μέτωπόν της. Ἀνέπνεε μετὰ κόπον. Δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωματίον της, ἀλλ' ἤρχισε νὰ περιφέρεται εἰς

τὸν κήπον. Παρήλθον μερικὰ λεπτὰ ἐν ἀγωνίᾳ. Ἡ καρδία τῆς Βαλερίας ἔπαλλε βιαίως. Ὑπέφερε ψυχικῶς καὶ σωματικῶς.

Αἴφνης ἐταράχθη ἐκ τῶν θλιβερῶν ὄνειροπολήσεών της, ἤκουσε κρότον καλπάζοντος ἵππου ἐπὶ τῆς πλησίον ὁδοῦ. Οὐχὶ σπανίως διήρχοντο ἀπ' ἐκεῖ καὶ τὴν νύκτα ἵππεῖς. Ἐν τούτοις ἡ καρδία τῆς νεάνιδος ἤρχισε νὰ κτυπᾷ βιαιότερον ἀκόμη. Μία σκέψις τὴν ἐπάγωσεν:

— Ἄν ὁ Ἰούλιος ἤρχετο ἐξαίφνης!

Τὸν ἀνέμενον τὴν ἐσπέραν τῆς προσεχοῦς Δευτέρας· δὲν ἦσαν λοιπὸν δικαιολογημένοι οἱ φόβοι της.

Ὁ δρόμος περιστρέφετο εἰς ἐλιγμούς· εἰς ἓνα ἐξ αὐτῶν εἶδε τὸν ἵππεα, ὅστις ἐφαίνετο, ὅτι διηυθύνετο εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ Βαλερία ἔφερε βιαίως τὴν χεῖρα εἰς τὸ στήθος της.

— Ἄλλοίμονον! ἡ Ζερμαίν εἶναι χαμένη!

Ἡ Βαλερία κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νὰ σπεύσῃ πρὸ τοῦ Ἰουλίου, νὰ τὸν σταματήσῃ καὶ νὰ βραδύνη τὴν ἀφίξιν του εἰς τὴν οἰκίαν. Ἀλλὰ ταχέως ἀπέβαλε τὴν σκέψιν ταύτην. Ἐνεθυμήθη τὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον ὁ Ἰούλιος ἐξεδήλωσε πρὸς αὐτήν, καὶ ἔκρινεν, ὅτι μία τοιαύτη συνάντησις θὰ ἦτο ἀκατάλληλος, συγχρόνως δὲ καὶ θὰ ἤγειρε τὰς ὑποψίας τοῦ Ἰουλίου.

Ἐτέρα σκέψις ἦτο νὰ σπεύσῃ εἰς τὴν ἀδελφὴν της, τὴν κυρίαν Λεσπερᾶ, καὶ νὰ τῆς εἰπῆ τὰ καθέκαστα. Ἀλλὰ καὶ τὸ διάβημα αὐτὸ οὐδὲν θὰ εἶχεν εὐεργετικὸν ἀποτέλεσμα. Τὸ σκάνδαλον θὰ ἐξέσπα ἄγριον καὶ φοβερόν.

Τρίτη σκέψις τῆς ἐπῆλθεν:

— Ἄν ἔσπευδεν εἰς συνάντησιν τῶν ἐνόχων!

Τὴν σκέψιν αὐτὴν ἀμέσως ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν. Κατῆλθε δρομαίως τὰ μονοπάτια, τὰ ὁποῖα ἐσυντόμευον τὸν δρόμον, καὶ ἔσπευσε πρὸς τὸ μέρος τῆς συνεντεύξεως.

Ἐτρεχεν ὡς παράφρων· ἔπρεπε νὰ κερδηθῆ καιρὸς· τὰ ἐλαφρά της ὑποδήματα ἔξεσχίζοντο εἰς τοὺς βράχους, πολλάκις ἐκλονίζετο ἐπ' αὐτῶν, ἀλλ' ἐν τούτοις ἔσπευδεν. Ἐχουσα τὴν ἰδέαν, ὅτι μεγάλη καταστροφὴ ἀπειλεῖ τὴν Ζερμαίν καὶ ἀποφασισμένη νὰ τὴν σώσῃ, ἠδιαφόρει διὰ πᾶν ἄλλο, ὅπερ θὰ συνέβαιεν.

Ἐπροχώρησεν ἀρκετὰ καὶ περιέφερε γύρω τὰ βλέμματα διὰ νὰ ἴδῃ.

Εἶδε, καὶ διέκρινε τὴν ἀνεψιάν της εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Μενετρῶ, κάτωθι μιᾶς δρυός. Ἡ Βαλερία ἐφώναξε:

— Ζερμαίν! Ζερμαίν!...

Ἄλλ' ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἤκουσεν, ἀφωσιωμένη ν' ἀκούῃ τὰ πλάνα λόγια τοῦ Μενετρῶ. Ἡ Βαλερία ἐπανέλαβε:

— Ζερμαίν! Ζερμαίν!... καὶ ταυτοχρόνως ἐπλησίασεν.

Ἡ Ζερμαίν τὴν φορὰν αὐτὴν ἤκουσε καὶ ἀνετινάχθη. Εὐρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς τὴν Βαλερίαν, ἡ ὁποία τῆς ἐκράτησε νευρικῶς τὸ χεῖρ καὶ τῆς εἶπε:

— Φύγε γρήγορα, φύγε γρήγορα, ὁ σύζυγός σου ἐπέστρεψεν.

— Ὁ Ἰούλιος!

— Ναί· πρὸ ὀλίγου τὸν εἶδα.

— Ψεύδουσαι!

— Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι.

— Ἄ! Θεέ μου!

— Διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπρόοπτα, θὰ εἰπῆ, ὅτι ἀμφιβολία τίς θὰ ἐγεννήθη εἰς τὸ πνεῦμά του, κάποιος θὰ τὸν εἰδοποίησεν...

Ἡ Ζερμαίν διέκοψε τὴν θεῖαν:

— Σὺ, βέβαια.

Ἡ Βαλερία ἠρκέσθη μελαγχολικῶς νὰ παρατηρήσῃ:

— Δυστυχισμένο παιδί! καὶ αὐτὸ ἀκόμη διανοήθη;

Ἡ Ζερμαίν ἀντελήφθη πόσον ἐπίκρανε τὴν θεῖαν της καὶ ἔσπευσε νὰ τῆς ζητήσῃ συγγνώμην.

— Συγγνώμην, θεῖα, συγγνώμην!

Ἡ Βαλερία ἐξηκολούθησεν:

— Ἄν κάποιον ἀνώνυμον γράμμα ἀπεκάλυπεν εἰς τὸν Ἰούλιον τὴν συνέντευξιν αὐτῆν καὶ ἂν εὐθὺς διευθυνθῆ ἐδῶ;

Ὁ Μενετρῶ ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν τὴν Ζερμαίν καὶ τῆς εἶπεν εἰς τὸ αὐτί:

— Δὲν ξέρω ἂν ἡ θεῖα σου λέγῃ τὴν ἀλήθειαν, διότι τὴν ἀντελήφθη, ὅτι εἶναι ἱκανὴ νὰ εἰπῆ ψεῦδος διὰ νὰ σὲ ἀποσπάσῃ ἐμὲ. Ἐν τούτοις, δὲν εἴμποροῦμεν πλέον νὰ μείνωμεν ἐδῶ. Πήγαινε, ἀκολούθησέ την. Αὐρίον θὰ εὐρῆς γράμμα μου ἐκεῖ ποῦ ξεύρεις.

ΟΥΔΕΝ ΕΡΓΩΝ ΟΝΕΙΔΟΣ ;

ΕΝΑΣ ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Κάποιος κύριος, επί μακράν σειράν ετών χρηματίας πρόεδρος των ατάκτων πυροσβεστών της γειτονιάς μου, άπεφάσισε να τραπή εις πρακτικώτερα επαγγέλματα, και, μετά πολλάς προσπαθείας, επέτυχε να διορισθῆ ὡς φύλαξ των δημοσίων ἡθῶν εις τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κήπου.

Τὰς ἀπολαύσεις καὶ τὰ βάσανα τῆς νέας του θέσεως ἀνέλυε προχθὲς τὰ ξημερώματα κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά μου εἰς ἓνα παλαιὸν του συνάδελφον.

— Κάτι τέτοια ὦρα ; ἠρώτησεν ὁ συνάδελφος.
— Ἄς τα, πολὺ δουλειὰ ἀπόψε. Καμμιά ντουζίνα ζευγάρια. Ἄνθρωπος εἶμαι, ἀδελφέ !

— Πάει νὰ πῆ βαρειά δουλειὰ, αἱ ; Κάλλια ἐγὼ τώρα σηκώθηκα.

— Ἐγὼ ἀκόμα δὲν ἐκλείσα μάτι. Σ' ἀφίνουνα... Καὶ ξεύρεις ἢ δουλειὰ μου ἀρχίζει τὴν νύκτα. Ἄμα ποῦ λὲς παίρνει νὰ σκοτεινιάξῃ, χώνουμαι ἀγαμμεσα στὰ φύλλα καὶ περιμένω. Τὸ ἀφεντικὸ μὲ εἶπε : «Ὅταν βλέπῃς χειρονομίες, τὸ χρέος σου». Κι' ἐγὼ τότε κυττάζω τὰ χέρια. Νὰ σὲ πῶ, βρὲ ἀδρέφι, εἶμαι καὶ λίγο πονόψυχος. Ἄμα βλέπω τὰ χέρια νὰ ταξιθεύουν στὰ μαλλιά, στὸ πρόσωπο... ὑπομονή. Ὅταν ὅμως ἡ ἀνεμοζάλη τὰ σπρώχνῃ παρακάτω, εὐθὺς χράπ τοὺς σβεγκῶναι καὶ φωναζῶ εἰσι καθὼς μὲ εἶπεν ὁ διευθυντής :

«Μὲ τὸ παρντόν, προσβάλλετε, κύριοι, τὰ δημόσια ἡθῆ». Βλέπετε, δὲν εἶναι πολὺ μουραστικὴ δουλειὰ. Καὶ τὸ κάτω-κάτω ἔχει τὰ γούστα τῆς. Προχθὲς ἓνας θεοκόματος, καταλαβαίνεις ἐσύ, εἶσι σὰν σκεινῆ τὴν νταντᾶ τοῦ εἰκοσιτρία νούμερο... Δὲν μὲ λὲς ἀκόμα ἐκεῖ εἶναι ;

Ἄν ξεύρω, ἂν ὁ μακαρίτης, διότι δὲν ζῆ πρὸ πολλοῦ, ἔχει ἰδρῶσει σχολὴν πρὸς διδασκαλίαν τοῦ ζητιανικοῦ του συστήματος, ἢ ἂν εἶσι, ἀπὸ ἀγάπην πρὸς ὅ,τι ἐκκεντρικὸν καὶ πρωτότυπον, τὸν ἔχουν μιμηθῆ καὶ ἄλλοι νεώτεροι συνάδελφοί του.

Πῶς ὄχι ;
Μήπως καὶ ὁ Σακουλὲς ἐν τῇ ἰδιότητι του δὲν ἀπετέλεσεν ἓνα τύπον, μίαν φυσιογνωμίαν, κάποιαν, ἐπὶ τέλους, σπανίαν προσωπικότητα, ἀπ' ἐμείνας, διὰ τὰς ὁποίας ἀφιερώνονται καὶ ἰδιαιτέραι εἰς τὴν ἱστορίαν σελίδες ;

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Ἄλλως τε, διατί γράφεται ἡ ἱστορία ;
Βεβαίως διὰ νὰ τὴν μελετοῦν οἱ μεγαλείτεροι καὶ πρὸς μίμησιν τῶν περιέργων αὐτῆς φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἀναγνωσματοποίησις ἴσως παρέλαβέ ποτε καὶ τὸν περιεργὸν ζητιάνον, συντελέσασα πρὸς τοῦτο εἰς τὴν δημιουργίαν ἐπιτυχημένων διαδόχων του.

Θάνατοι. — Μὲ πολλὴν μας θλίψιν ἀγγέλλομεν τὸν ἐν Ἑσπῇ Σεχίρ τὴν 9 λήγοντος ἐπισυμβάντα θάνατον σεβαστῆς δεσποίνης, τῆς Ἄννης Χ. Ριζᾶ, μητρὸς προσφιλοῦς τοῦ φίλου κ. Γεωργίου Ριζᾶ, ἐκ τῶν γραμματέων τῆς ἐνταῦθα Αὐτ. Ὁθωμ. Τραπέζης, συνεργάτου δὲ τῆς ἡμετέρας Ἐπιθεωρήσεως. Εἰς τὰ ἀπορφανισθέντα φιλόστοργα τέκνα τῆς μακαρίτιδος ἀπευθύνομεν τὰ εὐχρινέστερά μας συλλυπητήρια, αὐτῇ δὲ τὴν εὐχὴν τῆς αἰωνίου ἀναπαύσεως.

— Μετὰ πολυώδυνον νόσον ὑπέκυψεν εἰς τὸ μοιραῖον καὶ ἐκηδεύθη τὴν Δευτέραν ἓνα χαριτωμένο ἀγγελοῦδι, ἡ πενταετής Χαρίκλεια Κωνστ. Γρυζαγορίδου. Συλλυποῦμενοι τοὺς βαθέως πληγέντας γονεῖς, εὐχόμεθα αὐτοῖς τὴν εἰς ὕψους παραμυθίαν. — I. Π. Π.

Ζωγράφειον. — Ἀπεφοίτησαν ἐφέτος τοῦ Ζωγραφείου Γυμνασίου 29 ἐν ὄλῳ μαθηταί, οἱ ἐξῆς : Α. Φίλιος, Ε. Μουράτογλου, Τ. Καζέπης, Α. Μίχας, Γ. Γεπεριογλου, Ν. Κασιανάκης, Α. Ψαλτιάδης, Κ. Βαλαβανης, Κ. Γαβριηλίδης, Δ. Πρωτοπαπαδάκης, Μ. Μιχαηλίδης, Γ. Μαλάκης, Γ. Χρηστίδης, Β. Βετσόπουλος, Θ. Παπαδόπουλος, Τ. Σποριδης, Ε. Σποριδης, Π. Ἀποστολίδης, Μ. Εθαγγελίδης, Γ. Σαρρῆς, Ν. Μακαράνης, Ν. Γεροντάκης, Γ. Ἀποστολίδης, Γ. Σαλονίκη, Ε. Λυγκούρης, Ν. Καζακίδης, Ε. Γοργίας, Κ. Φλωρίδης καὶ Κ. Ζ. Κωνσταντινίδης.

Κινηματογράφοι. — «Κοσμογράφος» (πρόην Ἴπποδρόμον). Τέλειος καθ' ὅλα, ἀδιαλείπτως παρουσιάζει ἐκπλήξεις τὸ πάντοτε νέον καὶ πλούσιον πρόγραμμα τοῦ. Μόνον μὲ 60 παράδες εἰσέρχουσα εἰς αὐτόν.

— Τὸ Σινεμά «Ὀττομάν» τώρα ὅπου μεταφέρθη εἰς τὴν εὐρείαν αἴθουσαν τοῦ Σκαίτινγ, εἶναι τὸ καλλίτερον μέρος ἀναψυχῆς. Ἐχει ταινίας ἐκλεκτάς καὶ εἰς τὰ διαλείμματα παίζει ὠραῖα ἢ μανδολινάτα.

— «Σαντράλ» (Σιτὲ Συρί). Παρακολουθήσατε ὅλοι τὸ ποικίλον πρόγραμμά του. Εἶναι ὠραῖον καθ' ὅλα καὶ θαυματικώτατον.

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΣ ΘΕΜ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Μιτέγιωλου, παρὰ τὴν Σάντα - Μαρίαν.

Τὸ μόνον ὁμογενὲς κατὰ τὴν τάστημα, τὸ ὁποῖον ἀμιλλᾶται πρὸς ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ διὰ τὴν

φιλοκαλίαν, κομψότητα, καλαισθησίαν.

Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἔχει τὰ ὠραιότερα, τὰ στερεώτερα

ΥΦΑΣΜΑΤΑ.

Ἰδιαίτερον τμήμα γυναικείων ἐνδυμάτων.

Διὰ τὸν ΣΤΟΜΑΧΟΝ

καὶ τὰ ΕΝΤΕΡΑ σας ἀποταθῆτε εἰς τὸν εἰδικὸν στομαχολόγον

ΙΑΤΡΟΝ ΜΑΜΜΕΛΗΝ

ὁδὸς Θεάτρου, ἀριθμ. 5.

Δέχεται 2-4 μ. μ.

Ἄριθμ. Τηλεφώνου : 2275. Ρερά.

Η. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

**

Υ. Γ. — Περιμένομεν ἀπὸ τὸν ἀγαπητὸν κ. Θ. Κ. Μ. νὰ μᾶς ἀναπτύξῃ εἰς κανένα κοινωνικὸν ἄρθρον του καὶ τὸ ζήτημα αὐτό, ἀφοῦ προηγουμένως περατώσῃ αἰσίως τὴν περὶ Μαριάμ Ντουντοῦ ἐμβριθῆ του μελέτην.

Ἄ ἴδιος.

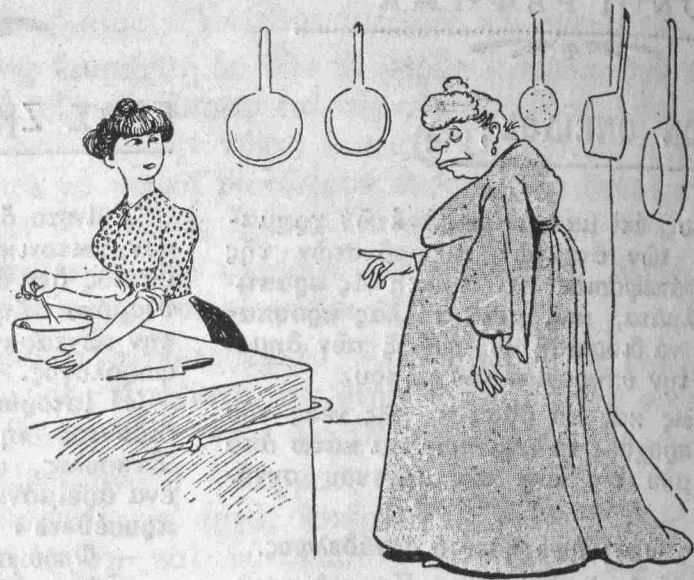
Ἄς...

Ευεργεσία.

— Και ποίαν ευεργεσίαν ἔκαμεν ὁ θεὸς σου καὶ τοῦ ἀνήγειρες ἀνδριάντα ;
— Πέθανε.

Πρόνοια.

— Τώρα ποῦ θὰ πλάσης τὴν ζύμη, ἔπλυνες τουλάχιστον τὰ χέρια σου νὰ εἶναι καθαρά ;
— Ὅχι, κυρία, γιατί ἐσκέφθηκα, ὅτι ἡ ζύμη καθαρίζει καλλίτερα ἀπὸ τὸ νερὸ τὰ χέρια.

ΕΥΘΥΜΑ

Θαυματουργὸν φάρμακον.

Κάποιος κρασοπατέρας ἤρχισε νὰ αισθάνεται τὰς συνεπείας τοῦ ἀλκοολισμοῦ. Συνεβουλευθὴ τὸν ἰατρόν του. Οὗτος τοῦ διώρισεν ἓν φάρμακον, τοῦ συνέστησε δὲ μεγίστην προσοχήν, διότι τὸ φάρμακον ἦτο δραστηριώτατον.

Ὁ κρασοπατέρας ἠγόρασεν ἓν σταγονόμετρον καὶ ἤρξανε καθ' ἑκάστην, συμφώνως μετὰ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ἰατροῦ, τὸν ἀριθμὸν τῶν σταγόνων, ἃς ἐρριπτεν εἰς τὸν οἶνον. Ἐπῆλθε στιγμή, καθ' ἣν αἱ σταγόνες ἐγένοντο τόσον πολλαί, ὥστε τὸ φάρμακον ἐχρωμάτιζε τὸν οἶνον. Ὁ κρασοπατέρας ἐθεραπεύθη τελείως.

Μετέβη, ὡς εὐχαριστήση τὸν ἰατρόν καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ εἰπῆ τὸ ὄνομα τοῦ φαρμάκου, ὅπως τὸ συνιστᾷ εἰς τοὺς πάσχοντας.

— Ἄ, φίλε μου, εἶναι καθαρὸ νερὸ ! ἀπήντησεν ὁ ἰατρός.

Πρὸ πάντων.

Ὁ θεὸς.—Εἶναι ἔντροπή νὰ ἔχῃς τόσα χρέη...
Ὁ ἀνεπιός.—Πρὸ πάντων ὅταν ἔχῃ κανεὶς ἓνα θεῖο πλούσιον...

Ἀλλαγὴ.

Εἰς οἰκοτροφείον :
— Καὶ τί ἔχετε σήμερον ; Δὲν πιστεύω πάλιν νὰ ἔχετε σοῦπα καὶ βραστό.
— Ὅχι, κύριε.
— Δόξα τῷ θεῷ. Τί ἔχετε λοιπόν ;
— Μόνον σοῦπα.

Πρόνοια.

— Γιάννη, ἂν ἔλθῃ κανεὶς καὶ μετὰ ζήτησιν, νὰ πῆς, ὅτι ἐβγήκα ἔξω.
— Καὶ ἂν δὲν ἔλθῃ κανεὶς ;

Εἰς τὸ ρεστωρᾶν.

Κάποιος προσπαθεὶ μετὰ χιλίους κόπους νὰ κόψῃ τὴν μπριζόλα του ἐπὶ τέλους ἐρωτᾷ :
— Γκαρσόν, τί πριζόλα εἶναι αὕτη ; δὲν κόβεται οὔτε μετὰ πριόνι. Ἦλθα ἐδῶ γιὰ νὰ φάγω καὶ ὄχι βέβαια γιὰ νὰ δουλέψω.

Διὰ τοὺς ἄλλους.

Εἰς τὸ ρεστωρᾶν :
— Γκαρσόν, εἰς τὸν λογαριασμὸν σου μοῦ λογαριάσεις πέντε γρόσια δι' ὑπηρεσίαν. Τί εἶναι αὐτά ;
— Εἶναι, κύριε, διὰ τὰ πηρούνια, τὰ μαχαίρια, τὰ ποτήρια...
— Μὰ μήπως πῆρα κανένα ἀπ' αὐτά ;
— Ὅχι σεῖς, μὰ ἄλλοι...

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ
Δευτέρα, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν, 3-5 μ.μ.,
Γαλατᾶ, Γενί Γιόλ, ἀριθμ. 11,
Φαρμακεῖον Νικοκύπτη.

Διὰ τὰς Κυρίας.
Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ φέρωμεν εἰς γνώσιν τῶν πελατιδῶν μας, ὅτι παρελάβομεν τὴν
Crème au Suc de Laitue,
ἣτις εἶναι κατάλληλος δι' ὅλας τὰς ἐπιδερμίδας καὶ κρατεῖ θαυμάσια τὴν πούδραν, καθιστᾷ δὲ τὸ δέρμα λευκὸν καὶ λεῖον. Ὁ σωλὴν τιμᾶται 15 καὶ 25 γρ.
CRÈME APHRODITE No 35 B.,
ἣτις ἔχει ἀποτελεσματικὰς ἰδιότητας : λευκαίνει τὸ δέρμα, ἀπαλύνει τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἀκαλλάσσει ἀπὸ τὰς κηλίδας καὶ τῆς ποκκινιάδας.
Τὸ κυτίον 22 γρ. καὶ 12 γρ. τὸ 1/2 κντ.
CRÈME PHERYNÉ No 10 καὶ LOTION No 12
πρὸς περιποίησιν λεπτῶν ἐπιδερμίδων.
Πωλοῦνται ἐπίσης ὅλα τὰ εἶδη τῶν προϊόντων τῆς Ὑγιεινῆς καὶ τῆς Καλλονῆς : Πούδραι, Κρέμαι, ἀντιρρουτιδικά, Lotions, Crayons, Ψιμύθια, Προσωπίδες, Πέτραι καὶ Κρέμαι διὰ τοὺς ὄνυχας.
Ἡλεκτρικὴ χειρομάλαξις γρόσια 10.
ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ
Μεγάλῃ ὁδῷ, ἀρ. 77.

Ἡ μόνη
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ὁμογενῆς κυρία ὁδοντοῖατρος
ΜΑΡΙΑ Κ. ΓΑΒΡΙΗΛ
Μεγάλῃ ὁδῷ, 204, Ἀζαριὰν χάν, 2,
ἔναντι τοῦ Λυκείου τοῦ Γαλατᾶ Σεραγίου.

Ἀπαρχαί.

— Αἱ ! φίλε μου, τί γίνεσαι ; ἡῦρες τουλάχιστον καμμιά δουλειά ;
— Βέβαια, ἐπέδοθην εἰς τὸ ἐμπόριον. Ποιᾶ ἐπιπλά.
— Μπράβο. Καὶ κάνεις τίποτε ;
— Πῶς ὄχι ; ἐπούλησα ὅλα τὰ ἐπιπλά μου.

Ἔως πότε ;

— Ἀλήθεια, μπαμπᾶ, οἱ Ἀκαδημαῖκοι εἶναι ἀθάνατοι ;
— Μάλιστα.
— Καὶ ἔως πότε ;
— Μέχρι τοῦ θανάτου των.

Εἰς τὴν λέσχην.

— Τί γίνεσαι ; δὲν σε βλέπομεν πειὰ νὰ παίξωμεν καμμιά παρτίδα.
— Μὴν τὰ ῥωτᾷς, καϋμένε, ἔχασα τὴν γυναῖκά μου.
— Ποῦ ; εἰς τὸ πόκερ ;

Σκέψις χήρας.

— Ἐκεῖνο ποῦ με στενοχωρεῖ, εἶναι ποῦ δὲν ἔχω πειὰ τὸν ἀγαπημένον μου ἄνδρα. Τώρα θὰ μαλόνω μόνο μετὰ τὴν δουλά μου.

Τελευταία θέλησις.

— Κληρονομῶ τὴν περιουσίαν μου εἰς φιλανθρωπικὰ ἔργα καὶ πέντε χιλιάδες λίρες σ' ἐκεῖνον τὸν ἀνεπιόν μου, ποῦ θὰ στραβομουτσουιάσῃ ὀλιγότερον σὰν ἀκούσῃ τὴν διαθήκην μου.

Φυσικόν.

— Τί κῆνον ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀδιακρίτως ἐξυπνοὶ καὶ κουκοὶ ταυτοχρόνως ;
— Γηράσκουν.

Εἰς ἀντικατάστασιν.

— Τόσον μικρὸς καὶ κλέπτης ;
— Ὁ μπαμπᾶς μου εἶναι ἀρρωστος καὶ τὸν ἀντικαθιστῶ.

Μεταξὺ κυριῶν.

— Καὶ θῦμα λωποδύτου ;
— Μάλιστα, τὸν ἐτσάκωσα ὅταν ἐβαζε τὸ χεῖρ του στὴν τσέπην μου. Καὶ ξεύρεις πόσο νεράπηκα ;
— Γιατί ;
— Γιατί δὲν ἡῦρες τίποτε μέσα.